

**ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR IN GRĂDINIȚĂ:
O PROVOCARE SAU O NECESITATE PENTRU ACTUALUL SISTEM DE
ÎNVĂȚĂMÂNT?**

Grad. P. N. „Lumea Copiilor” Lupeni

Prof. Onica Larisa

Motto: „Există mai mult în tine decât crezi!”

După acest motto s-a ghidat Kurt Hahn în anul 1941 când a pus bazele primei școli de Educație Experiențială Outdoor-Outward Bound. El considera că prin evoluția tehnologiei, societatea modernă suferea de câteva „boli”: declinul condiției fizice, spiritul de antreprenoriat, al imaginației, creativității și abilităților practice, al autodisciplinării și al compasiunii interumane.

Următorul citat sintetizează modelul educațional din școala lui Hahn: „consider că principala sarcină a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și deasupra tuturor: compasiune!”

Utilizarea timpului liber ridică unele probleme în societatea actuală din cauza progresului continuu și transformărilor economice și tehnologice radicale. Schimbările efectuate în programa curriculară, dar și „obsesia” abordării interdisciplinare a curriculei specifice societății informaționale actuale încă „timpurii” de către sistemul nostru de învățământ care, departe de a-l generaliza, nu este pregătit pentru aglomerarea conținutului învățământului chiar dacă reforma și-a propus o flexibilizare a acestuia.

De curând a crescut interesul cadrelor didactice pentru programe educaționale alternative în educația non formală, cum ar fi: educația outdoor sau educația în aer liber, învățarea prin aventură sau activități extrașcolare cu caracter interdisciplinar. Provocarea pe care o ridică practicarea acestor activități și integrarea lor în programă este dacă devin realizabile și pot fi desfășurate de către toți elevii, fără să se suprapună cu pregătirea lor pentru examene.

Dacă privim problemele și competențele pe care le solicită aceste activități: spirit explorativ, spirit de inițiativă, autodeterminare, gândire reflexivă și spirit de decizie, acestea presupun demersuri complementare educației formale. În anul 2004 Ministerul Educației Naționale a elaborat o strategie privind dezvoltarea activităților școlare și extrașcolare,

recunoscând contribuția lor în desăvârșirea personalității copilului și integrării lui sociale, accentuându-se valențele lor pozitive pentru menținerea unei stări fizice și psihice optime, contribuind la îmbunătățirea calității vieții. Referindu-ne la activitățile desfășurate în grădinițe, vom vedea că programa permite desfășurarea activităților în aer liber, pe când la celelalte niveluri, chiar dacă programa ar permite flexibilizarea conținuturilor, li se creează puține ocazii în practicarea lor.

Educația outdoor este cea care începe dincolo de ușa clasei și se consumă în drumeții, excursii, incursiuni în pădure, parc, cartier, centru comercial, industrial, bibliotecă și care este conexată la conținuturile școlare, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de punere la probă sau experimentare a unor cunoștințe prevăzute de programa școlară.

În țări precum Finlanda, Suedia, Norvegia, Danemarca educația outdoor a luat un avânt deosebit, dispunând și o literatură de specialitate în domeniu ca și o practică pe măsură. Un astfel de cadru și suport educațional pe lângă aportul cognitiv, asigură o dezvoltare personală și socială a elevilor, o exersare a potențialului lor senzorial și volitional, o intensificare a acțiivității colaborative. Mediul înconjurător devine locul de aplicare a cunoștințelor sau de descoperire de noi probleme a căror rezolvare se produce la fața locului.

Scăpând de rutina sălii de grupă, activitățile de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de optică, o nouă filozofie de acțiune, o nouă instrumentalizare și perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care se desfășoară în aer liber, pregătește pentru viața în aer liber. Scopurile educației în aer liber sunt:

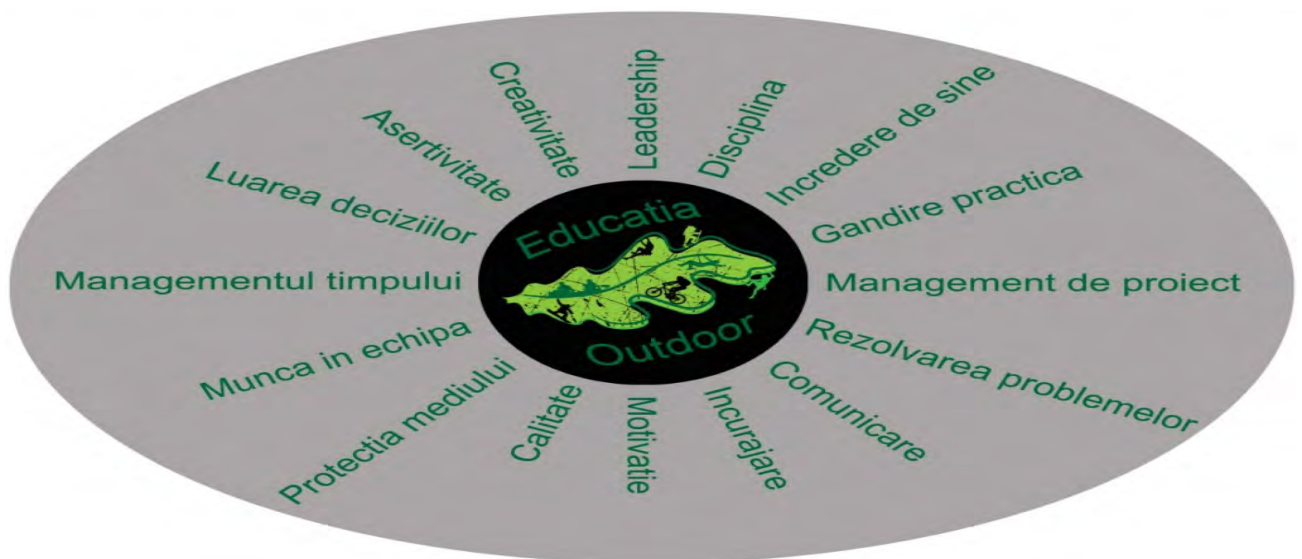
- dezvoltarea modului de învingere a greutăților;
- dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător;
- învățarea modului de învingere a greutăților;

Aceste scopuri se pot aplica la:

- predarea competențelor de supraviețuire în sălbăticie;
- îmbunătățirea capacității de rezolvare a problemelor;
- înțelegerea și compasiunea pentru mediul înconjurător;
- îmbogățirea muncii în echipă;
- scăderea delincvenței;
- dezvoltarea competențelor de conducere;
- promovarea spiritualității;

De cele mai multe ori educația primită la școală are un aspect teoretic(cognitiv). Profesorii au de urmat o programă încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca să o predea unei clase numeroase. În educația outdoor elevii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește **experiențial**-*Inveți cu creierul, mâinile și inima!*

Scopul urmărit de profesori în discuțiile de la finalul unei activități-este de a dezvolta personalitatea fiecărui elev într-unul din următoarele domenii:

Educația outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de profesori, instructori, trainer, formatori, într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților.

Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este completată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei. O școală inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune.

Bibliografie:

1. Anghel Diana-Tribuna învățământului
2. Cucoș, C-Doxologia, decembrie 2012
3. Ionescu, M. , Radu, I. (coord)-Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001